

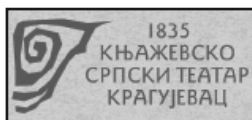
ФЕСТИВАЛ

ЛИСТ 53. ФЕСТИВАЛА ПРОФЕСИОНАЛНИХ ПОЗОРИШТА СРБИЈЕ “ЈОАКИМ ВУЈИЋ”, ПИРОТ, БРОЈ 2. 14. МАЈ 2017.

СИНОЋ СВЕЧАНО ОТВОРЕН 53. ФЕСТИВАЛ “ЈОАКИМ ВУЈИЋ”
У НАШЕМ ГРАДУ

“РИБАРСКЕ СВАЂЕ” НА САМОМ ПОЧЕТКУ

ВЕЧЕРАС “УЈЕДИЊЕЊЕ ИЛИ СМРТ”

ПОКРОВИТЕЉИ ФЕСТИВАЛА

МИНИСТАРСТВО
КУЛТУРЕ И
ИНФОРМИСАЊА

ЗАЈЕДНИЦА
ПРОФЕСИОНАЛНИХ
ПОЗОРИШТА
СРБИЈЕ

ГРАД
ПИРОТ

НАРОДНО
ПОЗОРИШТЕ
ПИРОТ

МУЗЕЈ
ПОЗОРИШНЕ
УМЕТНОСТИ
СРБИЈЕ

СИНОЋ СВЕЧАНО ОТВОРЕН 53. ФЕСТИВАЛ "ЈОАКИМ ВУЈИЋ"

ДОМАЋИНИ ШИРОМ ОТВОРИЛИ ВРАТА

Фестивал су синоћ свечано отворили директор Народног позоришта Пирот Градимир Филиповић и градоначелник Пирота Владан Васић.

— У име нашег Позоришта, Заједнице професионалних позоришта Србије и града Пирот желимо да наредних седам дана уживате у најбољим представа српских позоришта – рекао је Филиповић.

Васић је уз добродошлицу рекао да ће Пирот поново бити престоница позоришне уметности Србије и добар домаћин. -Ово је сјајна прилика за Пирот и позоришну публику да види одличне представе из других градова које је изабрао селектор. Веома смо срећни што је наше Позориште осми пут домаћин овог престижног фестивала;Надам се да ћемо као и досад бити добри домаћини и да ће наши гости моћи да виде и нешто више од самог фестивала, град, његову околину и све што Пирот нуди. Дакле, Фестивал проглашавам отвореним и игра глумаца може да почне-рекао је градоначелник Васић.

З.П.

РЕДИТЕЉКА БОЈАНА ЛАЗИЋ ПОСЛЕ „РИБАРСКИХ СВАЂА“

ПУНО МИ ЈЕ СРЦЕ

“Последња представа коју сам ја гледала била је премијера. У међувремену су биле две или три репризе. Стварно сам узбуђена што сам поново видела ове глумце после два месеца и што сам видела представу која је коначно „легла“. Пуно ми је срце. Јако сам задовољна” — рекла је одмах после одигране представе редитељка Бојана Лазић.

Колико је било тешко адаптирати Голдонијев текст који је написан 1750. године и направити потпуно другачије Рибарске свађе а да опет остану оне препознатљиве Голдонијеве?

- Као и свака нека врста адаптације текста на данашње време јесте тешка, али је била и изазов. Не могу да кажем да је била само тешка. Биле су то слатке муке.

У екипи глумаца су и четворица дечака, које је редитељка изабрала на аудицији пре почетка рада на представи. Како сте задовољни сарађом са њима и са глумцима?

-Малишане не бих одвајала од глумаца, мислим да треба сви да потпадну „под исту капу“. У овој представи, занимљиво је, игра већи део пиротског ансамбла са којима сам сарађивала 2013. године на

једној врло успешној представи “Жабар” коју смо радили по Фасбиндеровом тексту. Иста екипа из матичног позоришта ради и сада са мном. Ту су сада и три гостујуће глумице: Ивана Недељковић, Маја Јовановић и Борјанка Љумовић и четворица дечака, од којих један има алтернацију. И они су гостујући глумци, мали Пироћанци који су били заинтересовани да се са нама смеју, пате, плачу и веселе се два месеца.

Интересантна је подела улога. Нај-млађи глумци најстарије. Како сте се одлучили и који је био циљ овакве поделе?

-То је прво кренуло из практичних разлога, зато што заправо није било могуће да се глумци поделе на мушкарце и жене. Као што сте видели и још једно живо биће игра звучник са периком. И онда сам се поиграла са том поделом, па то сад можемо назвати комедија поделе.

Јесте ли видели још неку представу која је у такмичарском програму Фестивала и каква су Вам очекивања?

-Нисам видела ниједну представу. Одлучила сам да останем и погледам све представе, јер немам прилику да путујем од града до града и погледам њихове представе. Надам се да су ове године овде најбоље представе јужно од Београда.

Денис Рањеловић

У ОБЈЕКТИВУ — “Плану” први број листа

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ПРИШТИНА

УЈЕДИЊЕЊЕ ИЛИ СМРТ 1918.

Реч селектора

Повест као гротеска, и гротеска као поглед на свет биће темељне идеје на којима тандем Јелена Богавац и Ненад Тодоровић граде представу „Уједињење или смрт 1918“. Базирана на историјској фактографији – записницима који сведоче о Подгоричкој скупштини на којој је донета одлука о ступању Црне Горе у заједничку државу са Србијом и укидању црногорске монархије, те оћецима ове Скупштине, оћецима које – видећемо – трају до наших дана, аутори представе заправо демистификују механизме функционисања онога што на овим нашим балканским просторима у себи садржи појам „политика“, указујући на свеопшти примитивизам, игнорантство и, пре свега, политичку незрелост оних који одлучују о судбини овдашњих народа. У исти мах, представа сведочи и о провокативном театарском поступку чији је резултат жива, духовита позоришна игра, о једном од начина на које је могуће театарски разиграти вазда „суву“ документарну грађу.

Режија: Јелена Богавац и Ненад Тодоровић
Драматургија: Јелена и Милена Богавац
Сцена: Горан Стојчетовић
Костим: Вук Даутовић и Александар Ковачевић
Видео: Игор Марковић
ПР: Славица Хинић
Организација: Иванка Симић
У улогама народних посланика:
 Угљеша Вујовић, Игор Филиповић, Милорад Капор, Игор Дамјановић, Небојша Ђорђевић, Јанко Цекић, Урош Нововић, Марко Панајотовић, Јован Здравковић, Јован Мијовић, Предраг Васић, Васиљ Ацић
У осталим улогама: Александар Вељковић, Јелена Орловић, Горица Регодић и Мирјана Јелић

РЕЧ ПОЗОРИШНОГ КРИТИЧАРА

СВАЂАЛИЦЕ ИЗ МАЛОГ МИСТА

Карло Голдони, „Рибарске свађе“, редитељка Бојана Лазић. Народно позориште Пирот

Пише: ДРАГАНА БОШКОВИЋ

У типичном медитеранском селу, у сталној свађи, која је култно опште место јужњачког менталитета, две завађене породице загорчавају једна другој живот... Тако једноставан сиже резултирао је, много пута, изузетним делом, у литератури, филму, театру... Читав италијански филмски неореализам, на пример, стоји на овој теми, а принцип изузетности сваког од ликова се базира искључиво на његовој сликовитости, која редитељу и глумцу даје могућност да машту разигра до бесконачног...

Али... Кад је позориште у питању, где свака идеја мора да има своје конкретно физичко тело, да би се порука читала „преко рампе“, неопходно је да свако размаштавање основне драмске/комичке/структуре има јасно упориште у оригиналном тексту, који нуди писац.

Карло Голдони је „Рибарске свађе“ написао као типичну италијанску комедију, са „сођетом“ о сиротињи, која, под медитеранским сунцем и са лепотом мора пред собом, испуњава свој тешки живот и бескрајне „сиесте“ ујдурмама, које, најзад, постају саме себи сврха, па и сам карактер.

У представи Бојане Лазић, која иначе врло занимљиво чита жанр комедије /“Ожалошћена породица“ у Шапцу/, прибегло се травестији, као додатном проналаску за питеорескност ликова, ионако уврнутих. Типични приморски „ориђинали“, у представи Народног позоришта из Пирота су се нашли и у погрешном полу, узрасту, позицији. Тиме се, са једне стране, постиже посебност овог читања много играног Голдонијевог текста, али, у исто време, он се скреће са мајсторски установљених односа, прецизно уочених у одређеном менталитету, па се тако губи и њихова истинитост, па и тачност. У језички адаптираном преводу са италијанског /Иво Тијардовић?/, комички акценат је највише на посебности и музици говора завађеног приморског села, која лако показује и њихову нарав. Стална трвења, подметања и убого рибарско битисање можда дају повод за извесно померање жанра ка социјалној драми, опет у жанру комедије. Али, сувишно

травестирање, па онда и оргијање, које делује као да је само себи сврха /о микрофонима на крају да се не говори/, судиница, која долази из света естраде/Марта Келер/, дете које се „траволтира“ пред нама – све је то пристојно изведено/ са појединачним „гажењем“, нормално/, а да ли је и драмски сврсисходно?

Ваш драматург, у улози критичара, врло брине за репертоарско позориште, које предузима овакав потез. Голдонијева комедија је увек била неодољива и динамична. Овако „отежана“, она је, можда, више фестивалски пројекат, али неминовно губи на свом шарму.

Само живот на матичној сцени доказаће ко је у праву.

Има, иначе, маштовитих решења у „Рибарским свађама“ Бојане Лазић. Свет дечијих реквизита за плажу, измештеност из реалности приморског места, смешна замена полова и узраста, све то функционише, као и глумци, који су у персифлажи веома добри, на челу са гошћом Иваном Недељковић /Криште, обалски радник/, Александром Радуловићем /Шјора Пашква, Луцијетина мајка/, Зораном Живковићем /Шјора Либера, Уршулина и Кекина мајка/.. Три сиротињске „грације“, Александра Стојановић /Луција/, Борјанка Љумовић /Уршула/ и Маја Јовановић /Кека/ су се храбро и успешно носиле са ликовима, у којима памтимо највеће глумице српског глумишта, а Бепи и Иванко /Александар Алексић/ је био готово виртуозан у брзини замене ова два лика/сценски покрет Дамјан Кецојевић/.

На Фестивалу професионалних позоришта Србије „Јоаким“, осим квалитета понуђене представе, важан је и њен значај за позориште које је ставља на свој репертоар. „Рибарске свађе“ су, вероватно, један од међаша репертоара пиротског театра, које се са великим успехом бори/ло/ са недаћама и успевало да, добрим представама, превазиђе препреке.

Овом критичару се чини да је за српска позоришта, уопште, репертоарски боља аутентичност, него експеримент.

МЕДИЈСКИ ПОКРОВИТЕЉИ

Дописништво Пирот

СЛОБОДА

ОКРУГЛИ СТО КРИТИКЕ О ПРЕДСТАВИ „РИБАРСКЕ СВАЂЕ“

Измаштан и нафуран свет а пријатељство једино стварно

Отварајући Округли сто критике о пиротској представи „Рибарске свађе“, водитељка округлог стола Олга Димитријевић, честитала је ансамблу Народног позоришта на извођењу представе. Њено прво питање односило се на говор карактеристичан за приморско- далматински крај али и зашто баш Голдони после скоро три стотине година, данас, баш у Пироту.

Редитељка Бојана Лазић навела је своје личне али професионалне разлоге зашто такво читање ове комедије, после успешне сарадње са пиротским ансамблом, на представи „Жабар“.

„Желели смо да направимо прилично исту атмосферу „лудила“ који смо имали 2013. године на пробама. Када сам бирала текст имала сам на уму да то може да уради овај ансамбл са још неколико гостију али и да је јужњачки темперамент врло сличан темпераменту о коме пише Голдони. Зато и глумци овог позоришта могу да препознају, осете текст и аутентично одиграју. У овом тексту сам између редова осетила женску чежњу а сам крај који сам урадила, је извесно померање у односу на дело – каже редитељка Лазић

Глумица Ивана Недељковић, која је тумачила Кришту, обалског радника каже да поред женске у представи се назире и мушка чежња.

–Међу женама је и један мушкарац који цезне, врло снажно, врло јако. Поред тога што је представа врло динамична, имала сам задатак више да играм мушкараца, који цезне, који воли, а кад му се жеља оствари, шта са тим. Мој основни покретач био је шта се догађа са жељама које јако желимо и оне нам се напослетку испуне – каже Недељковићева.

Селектор Фестивала Александар Милосављевић напоменуо је да је после другог гледања представе сигуран да представа заслужује да се игра на Фестивалу, иако је по аутоматизму морала бити изабрана као представа града домаћина.

– Представа је много питкије играна вечерас, него када сам је први пут гледао. Једноставно су је глумци добро разиграли. Видим причу о људима који чекају. Чекају мушкарце да дођу с

мора, а долазе мушкарци који само испуњавају своју улогу али су незрели и надувани фрајери. Проводимо живот у чекању и живимо улоге које су нам наметнуте. Измаштан и нафуран свет. Море које морамо да напишемо да је море јер иако је ту, ми не живимо у њему, каже селектор и додаје да је последња сцена, одговор на кључну реплику: „ Ми смо пријатељице. Да ли смо?“, да су ипак пријатељице упркос свему што су прошле. И то је једино стварно у измаштаном свету.

Током трајања Округлог стола чули су се комплименти али и критичке анализе. Алекса Живковић је поставио конкретно питање – како виде наставак Годонијевић „Свађа“ и докле ћемо да чекамо. Одговарајући на питање Живковића, редитељка Лазић овај могући наставак види као једну велику журку од сат и по трајања, док селектор Александар Милосављевић наставак види кроз Чеховљево дело „Три сестре“.

Критичар Драгана Бошковић се не слаже се да је требало играти пред пиротском публиком на приморско- далматинском дијалекту, мада су се глумци одлично снашли с овим говором. Каже да није сигурна да се у представи види баш све о чему су актери представе и редитељка говорили на Округлом столу.

Александра Стојановић у игрању Луцијете како каже, одлично се снашла.

–Уживали смо у раду на представи. Оно што сам ја радила је копање по сопственим емоцијама и јесам живела улогу, искрено и од срца, каже Александра Стојановић која је овом представом обележила 20 година на даскама које живот значе.

На крају Округлог стола, глумац Александар Радуловић закључио је да су поносни на играње ове представе и да ће се трудити да што дуже буде на репертоару.

Директор Народног позоришта у Пироту, Градимир Филиповић још једном је напоменуо да је јако тешко поставити ову представу на репертоар у малом месту какво је Пирот али да су заједно са редитељком храбро кренули у овај пројекат па се зато надају успеху.

Маријана Вучић Тирић

АКТЕРИ ПРЕДСТАВЕ "РИБАРСКЕ СВАЂЕ" ПИРОТСКОГ ПОЗОРИШТА ГОВОРЕ ЗА ФЕСТИВАЛСКИ ЛИСТ

"СВАЂЕ" НА САМОМ ПОЧЕТКУ

Ансамбл пиротског Позоришта је синоћ комадом "Рибарске свађе" отворио 53. Фестивал "Јоаким Вујић". Публика је дугим аплаузима поздравила глумце који после представе нису крили задовољство реакцијом публике.

АЛЕКСАНДАР РАДУЛОВИЋ, ШЈОРА ПАШКВА

ИМАЛИ СМО ДОБАР ФИДБЕК ИЗ ПУБЛИКЕ

Улогу шјоре Пашкве, Луцијетине мајке, играо је Александар Радуловић. Каже да су синоћ, играјући комад на далматинском дијалекту, уживали пред фестивалском публиком.

- У име свих глумаца могу да кажем да смо баш уживали. То нема никакве везе са фестивалом јер је требало да прође неко време да представа "легне". Имам неки осећај да је ово било и наше најбоље

извођење а до сада смо је играли пет-шест пута. Имали смо и добар фидбек из публике. Мислим да је ово била прва представа на којој је публика реаговала на појединим местима на којима смо очекивали реакцију, али и на неким местима на којима можда нисмо очекивали да реагују. У сваком случају ово је било лепо отварање фестивала а Пирот треба да буде поносан на своје Народно позориште- каже Радуловић.

На питање колико је било тешко радити ову представу, Радуловић каже да није тешко радити са оваквим сјајним глумцима и осталим сарадницима.

-Кад имате Андријану Виденовић која је радила сценски говор и Дамјана Кецојевића за сценски покрет, нема промашаја. Успех се може само очекивати. Није било тешко колико је било необично. Са нама су и три дечака који су били дивни. Један од њих ме питао да ли је ова награда за младог или малог глумца. Они су лепо радили са нама и били у том процесу два месеца који није био ни мало лак. "Инфицирали" смо их позориштем па сутра могу да буду наше колеге- каже Радуловић.

ИВАНА НЕДЕЉКОВИЋ, КРИШТЕ, ОБАЛСКИ РАДНИК

ИГРАМ ЈАКО ЕМОТИВНОГ МУШКАРЦА

Управница Пуле театра из Лазаревца и председница Заједнице професионалних позоришта Србије Ивана Недељковић тумачи лик Криште, обалског радника у "Рибарским свађама".

- Представа је веома захтевна, не само што смо је радили на дијалекту уз велику помоћ Андријане Виденовић, него и што има доста и сценског покрета. Имала сам задатак да играм

мушкарца који је емотиван, заљубљен, који воли и коме се жеље остварују. У тренутку када му се то све оствари, не зна шта ће с тим и он је у великој дилеми. Надам се да се то видело на крају. Имам обичај да кад одиграмо представу а играли смо је пет-шест пута, са колегом Радуловићем рангирамо која је најбоља. Мислим да је ово једно од бољих извођења, добро смо били мотивисани. Отварам фестивал не са својим позориштем, већ као глумица у представи пиротског Позоришта. Уживала сам радећи ову представу. Први пут на даскама које живот значе играм са малишанима и то је дивно искуство. Они су препуни идеја. Оно што је важно, знају текст апсолутно свих улога, тако да, ако негде зашкрипи, ту су да ускоче. Они су не само глумци, него више од тога- каже Недељковићева.

З.Панић

АЛЕКСАНДАР АЛЕКСИЋ, БЕПО И ИВАНКО

ОВО ЈЕ БИО НОВИ ИЗАЗОВ

Глумац Александар Алексић је играо две улоге у овој представи. Тумачио је лик Бепе, Луцијетиног брата и Уршулиног младића и Иванка, Луцијетиног младића.

-Ово је за мене потпуно ново и другачије искуство. Са Бојаном смо радили раније комад "Жабар". Ово је био другачији изазов. Играм два различита лика, два различита карактера. Ту су и брзе промене, тако да је заиста за мене рад на овој представи био нови изазов. Мислим да је после премијере представа дошла на своје. Припремали смо је два месеца и рад је био напоран. Дечаки који играју у представи су се одлично снашли и из представе у представу су све бољи- каже Алексић.

РЕЧ ПОЗОРИШНОГ КРИТИЧАРА

ЧИТАЊЕ ГОЛДОНИЈЕВОГ СВЕТА ИЗ НАШЕ СТВАРНОСТИ

“Рибарске свађе” Карло Голдони, режија Бојана Лазиић Народно позориште Пирот

Пише: НАТАША ГВОЗДЕНОВИЋ

Представа “Рибарске свађе” пиротског Народног позоришта отворила је 53. фестивал “Јоаким Вујић” у Пироту.

У представи играју: Борјанка Љумовић, Александра Стојановић Маја Јовановић Александар Радуловић, Божидар Живковић, Ђорђе Јовановић, Зоран Живковић, Лука Митић, Александар Алексић, Ивана Недељковић, Марта Келер и Вања Петровић. Игра је жива, добро усклађена, има тачну меру.

Гледалац може осетити задовољство са којим глумци играју ову Голдонијеву комедију смештену на морску обалу у простор између оштре стварности и сна и они нам управо, према мом доживљају, из тог простора доносе своју динамичну игру.

Голдони ствара у 18. веку, ову своју комедију смешта на простор једне морске обале, у рибарско место, мушкарци су, дакле, на мору, жене их вазда чекају и чекајући их у том малом простору на обали наравно- свађају се- због мушкараца, чежње која их мори, а које нису ни свесне до краја и на послетку- свађају се јер, где има блискости ту има и повређивања. Голдони ствара у 18. веку, Венецијски тргови врве од лакрдијаша, поморска трговина је у најжешћој експанзији, свет је још увек место које се открива.

Редитељка Бојана Лазиић овај комад поставља данас када је људски живот дехуманизован до крајњих граница, емоције су негде затрте, а машту смо скрајнули као да нам не треба. Она на сцену поставља “Рибарске свађе” које доносе тачну меру акције, маште, карневалског Медитерана Голдонијевог и Фелинијевог, оног који је кадар да се горко сећа. Вешто градећи представу она вас насмеје, али и узбуди чежњом са којом вас суочи. Чежња буде, парадоксално, ињекција адреналина. Оживи вас, пробуди, изоштри вам унутрашњи поглед. Сценографија и костим Зоране Петров граде један оквир који добро прати представу у својој маштовитости, готово дечијој - у кућама и бродовима од картона, високим вилинским капама-куполама...

Покрет који је радио Дамјан Кецојевић складно садејствује са сценографијом, динамичан и жив, када би ме питали да одговорим коју боју у себи носи покрет, то била јарко жута.

Представа је игром и сликама не само отворила простор многим асоцијацијама, него је дословно у мени пробудила неке сасвим успаване пределе.

ПУБЛИКА О „РИБАРСКИМ СВАЂАМА“

- Врло необично. За почетак је било фино. Било је добро, каже Александар Златковић.

- Свака част глумцима, заиста су били фантастични. И у физичком смислу је представа јако тешка и због дијалекта. Суштину смо сви схватили иако је врло тешко да се разуме тај далматински говор, каже Љиљана Ђорђевић и истиче да јој се представа изузетно допала.

Марија Тошић каже да је одушевљена представом. - Веома креативно. Највише ми се допала оригиналност.

- Интересантно. Сценска постава је веома добра као и глумачка остварења. Дали су максимум што се и видело. Врло енергично, каже Марија Васић.

Close up-крупни план Ангелина Атлагић

Изложбу фотографија „Close up-крупни план Ангелина Атлагић“, ауторке Александре Милошевић поклоници позоришне уметности могу да виде у холу Народног позоришта Пирот, током трајања Фестивала. Ова илoжба Музеја позоришне уметности Београд само је део овогодишњег пратећег програма. Изложба на најбољи начин сведочи о истраживачким, уметничким, естетским тенденцијама посмодерне костимографије, у последњих седам година. У последње три године, Ангелина Атлагић креира целокупни визуелни идентите представе, што значи да је постала и изврсни сценограф.

Она је сарађивала са најбољим редитељима, сценографима и позориштима у својој земљи али и са ексјугословонског простора, као и у Москви, Мадриду, Атини... На овој изложби се може видети њен костимографски опус и увек ефектни, костими Ангелине Атлагић који нису створени да задиве, већ да помогну писцу, редитељу и глумцу да се искаже.

М.В.

АКРОНИМ ФЕСТИВАЛА

СВАЂА ИЛИ КАРАЊЕ, ИЗАБЕРИТЕ САМИ

Свађа, расправа, полемика, сукоб мишљења, препирка...а ми у Пироту и пиротском дијалекту имамо једну, вредну реч, која мења све ове. У Пироту се за свађање кратко каже – КАРАЊЕ!

Великоградски љубитељи урбаних дијалеката ће се, слушајући Пироћанце и Пироћанце у међусобном дијалогу збунити, а вероватно и поцрвенети. Можда су и у праву. Једна моја пријатељица тврди да...“нема си га боље карање после карање“...

Ако слушамо и саме себе како КАРАМО, куде смо КАРАЛИ, кво смо пошли ДА КАРАМО, кво ДОКАРАСМО, можемо да дођемо до закључка да Пироћанци нису највеће тврдице на свету, него најјечачкија на истом. А у склопу релације секса и тврдичлука одлично паше и виц-питалица. Што Пироћанци воле да оноду чужде жене? Шпарају си своје!

Ђаци понављачи у учењу пиротског дијалекта нека гласно понове лекцију - МИ У ПИРОТУ НЕ КАРАМО, ВЕЋ ОНОДЕМО!

Алас или рибар. А свађа два и више рибара је увек антологијска. За анегдоту. За даља препричавања. А суштина РИБАРСКЕ СВАЂЕ је да рибари ВОЛЕ ДА СИ ГА МЕРЕ!

Пише : Драган
Јанковић Рота

КАКО ЈЕ ДЕДА МИЈАЛКО ДОЖИВЕО “РИБАРСКЕ СВАЂЕ”

БЕПО РИПА КО ПЕТ’Л НА КОКОШЋЕ

Ономад, дојде Нацко, поштарат па че каже:

-Деда Мијалко, че водим тебе и деда Вацу да гледате “Јоакима”. И Ковиљу че водим. Узел сам карте преко Пошту. Има да седите у први ред.

-А који је тија Јоаћим? Како да неје нашинац? – че питује деда Ваца.

- Ма, деда Ваце, тија Јоаћим је одавна отегал папци. Овова је позоришни фестивал. Бутају га натам’-навам’ по Србију, из једно хоше у друго, па га тиће чушну при нас. Него, да ти ја не објашњавам, спремајте се па довечер у позориште, че гледамо “Рибарске свађе”.

-А, много ли че се карају? – интересујем се ја.

- Че видимо! Чекам ви пред Пошту у седам! – ћимну Нацко сас руће и отиде си.

И тека ти упаради’мо се, изока’мо Роту, таксистуту, па пред Пошту. Ковиљуна облекла шарено ‘аљинче, ем кратачко – ем т’начко, нацрвила се, намирисала се – море сви се узртају. Једно момче ни оцепи на улазат, на билетити мислим, и улезомо у позориштето. А унутра, одвисоко оди плафонат, свирати некаква ћинеска музика како да смо улезли при оногајте Ким Џонг Уна из Кореју. Деда Ваца поче да се крсти. Загмездимо се у првити ред, у средину. Кад, одједнуш уц’кли се у некакво створење сас шилаву капу што лежи на бинуту, на саму ивицу пред нас.

-Чичо, бре, какво је овова: отранчило голе нође, девојћа ли је, лутка ли је? – питујем деда Вацу.

- Са’ че ја да испитам ствар! – рипну се старцат сасве штапат. Там’н да га муне у ребра, Нацко му га грабну и набрука га:

- Деда Ваце, скапи се доле! Не видиш ли да је у питање довојче, жив створ!?

У тија моменат диже се виронгата и пре’ставата поче. Има какво и да видимо:

и мужје и жене – сви су жене. Носе широће сукње на федери и по потреби ћи стурају. Прооратише на далматинћи. Нешто разбирам, нешто не разбирам. Али главното разбра’: У това место поред море, све су жене. Додуше има једно, да ли је мушко, да ли је женско, да ли је пол-пола, не мого’ да растумачим. Е, али теја жене, свете се успалиле. Како и да нече кад су њим мужјето отишли у бели свет на лађе. Прионодело њим се и саде се карају. Море почеше и да се зарипују. Чекају некаквога Бепа да се доведе сас брод. А тија Бепо требе да буде младожења. Али тува има једна квака: невесте много, а он сам. Е, у јед’н моменат Бепо ћи зарипи свете три, како пет’л кокошће. У исти тија моменат чу Ковиљу како ш’пче:

-Нацко померај рукуту оди мојто колено, да не добијеш жежак!

И тека ти, окаше, смејаше се, рипаше у “морето” и пре’ставата дојде до крај. Ми шљапамо, шљапамо... море, дланови ни утрнеше. А, да ли су сви разбрали – нес’м сигуран.

Много ви се поздравља деда Мијалко из Расницу

Лист 53. Фестивала професионалних позоришта Србије “Јоаким Фујић”. Издавачи: Народно позориште Пирот и Заједница професионалних позоришта Србије. Уредник: Зоран Панић. Технички уредник: Саша Јеремић. Редакција: Маријана Вучић Ћирић, Денис Ранђеловић, Драгана Бошковић, Наташа Гвозденовић и Драган Јанковић Рота. Седиште Редакције је у Позоришту. Телефони за контакт су 010/321-587 и 322-677. Тираж 200 примерака.